

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie, III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Urszula Sorbian

Protokolant: Urszula Jastrzębska

pod nieobecność oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 3 lutego 2021 roku i 29 kwietnia 2021 roku

sprawy A. B., córki M. i H., urodzonej (...) w W.,

obwinionej o to, że: w dniu 08.10.2020r. około godziny 03:40 w W. przy ulicy (...) będąc osobą utrzymującą zwierzęta domowe w Fundacji (...) p. (...) A. tj. psy, nie dołożyła należytych starań, aby były one jak najmniej uciążliwe dla otoczenia i nie zakłócały spokoju domowego,

tj. o czyn z art. 10 ust. 2a w zw. z art. 4 ust. 2 pkt 6 Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach z dnia 13 września 1996 roku w zw. z § 26 pkt. 2 Uchwały Nr LXI/1631/2015 Rady (...) W. z dnia 8 lutego 2018 roku w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie (...) W.

I. obwinioną **A. B.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

Przy ulicy (...) w W. A. B. prowadzi Fundację (...) pod P. A.” opiekując się każdorazowo kilkudziesięcioma psami. W dniu 8 października 2020 roku w godzinach nocnych szczekanie psów obudziło śpiącego P. K., zamieszkującego lokal w budynku wielorodzinnym, znajdujący się w bezpośrednim sąsiedztwie z posesją na której przebywają zwierzęta. A. B. czyni starania, by będące pod jej opieką zwierzęta nie były dolegliwe dla otoczenia. Wspomagają ją w tym celu wolontariusze, jak również specjaliści – behawiorysty w sytuacji zaistnienia takiej potrzeby.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

wyjaśnień obwinionej A. B. (k. 61-62, 80-81), zeznań świadków: P. K. (k. 7-11, 62-63), M. T. (k. 64), M. P. (1) (k. 76), M. K. (1) (k. 76-77), K. L. (k. 77-78), T. W. (k. 78-79), M. P. (2) (k. 79-80), informacji z Krajowego Rejestru Sądowego (k. 14-16) oraz pisma z (...) W. Urząd W. – W. (k. 36).

Obwiniona A. B. na etapie postępowania sądowego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 61). Jednocześnie wskazała, że P. K. od momentu wprowadzenia się do bloku sąsiadującego z jej posesją, notorycznie skarży się na rzekomo uciążliwe i zbyt głośne szczekanie psów. Wyjaśniła również, że w ramach działalności prowadzonej przez siebie Fundacji (...) pod P. A.”, sprawuje opiekę nad zwierzętami, część z nich w nocy przebywa w budynku, inne zaś są zamykane w specjalnie przeznaczonych do tego boksach. Obwiniona wskazała również, że żaden inny sąsiad nie uskarża się na hałasy dobiegające z należącej do niej działki, a jedynie świadek P. K. ma zastrzeżenia.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy zdaniem Sądu, nie pozwala przyjąć, iż obwiniona dopuściła się zachowania wypełniającego znamiona występkę opisanego we wniosku o ukaranie. Wątpliwości Sądu nie budzą wyjaśnienia A. B. odnoszące się zarówno do zakresu prowadzonej przez nią działalności, jak i sposobu sprawowania opieki nad zwierzętami.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków P. K., M. K. (2) oraz M. P. (1) w zakresie w jakim wskazali, że psy znajdujące się pod nadzorem obwinionej A. B. szczekają oraz hałasują.

W pełni na uwzględnienie zasługują, również zeznania pozostałych świadków przesłuchanych w przedmiotowej sprawie: M. T., K. L., T. W., M. P. (2), ich wypowiedzi pozostają spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają.

Za wiarygodne Sąd uznał, także dowody z dokumentów w postaci: wydruku z Krajowego Rejestru Sądowego, potwierdzającego fakt prowadzenia przez obwinioną Fundacji noszącej nazwę „(...) P. A.” oraz pisma z Urzędu (...) W. Urząd D. W., odnoszącego się do charakteru prowadzonej działalności przez A. B.. Dokumenty te sporządzone zostały w sposób rzetelny i zgodny z obowiązującymi przepisami prawa i nie było żadnych podstaw do podważania wiarygodności zawartych w nich informacji.

Po dokonaniu analizy materiału dowodowego w sprawie Sąd uznał, że brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż obwiniona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu, wobec czego uniewinnił ją.

Zgodnie z art. 10 ust. 2a w zw. z art. 4 ust. 2 pkt 6 Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach z dnia 13 września 1996 roku, Rada Gminy określa regulaminem zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Zachowania sprzeczne z wydanymi na mocy ww. ustawy aktami prawa miejscowego są sankcjonowane karą grzywny.

Artykuł 26 pkt. 2 Uchwały Nr LXI/1631/2018 Rady (...) W. z dnia 8 lutego 2018 roku w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie (...) W., a więc aktu normatywnego, który obowiązywał w miejscu i czasie objętym wnioskiem o ukaranie w niniejszej sprawie stanowi, że utrzymujący zwierzęta domowe są zobowiązani do dołożenia starań, by zwierzęta te były jak najmniej uciążliwe dla otoczenia i nie zakłócały spokoju domowego.

Przenosząc powyższe na realia niniejszej sprawy wskazać, należy opieka obwinionej nad psami była należyta i zabezpieczała wszystkie ich potrzeby bytowe. A. B. w swoich wyjaśnieniach znajdujących, także potwierdzenie w zeznaniach świadków m.in. M. T., M. P. (2) kilkakrotnie podkreślała, iż zwierzęta znajdujące się pod opieką Fundacji (...) pozostają pod stałym nadzorem lekarza weterynarii, często są wyprowadzane na spacer, chociażby przez wolontariuszy, czy sąsiadów mieszkających w pobliskich budynkach oraz mają regularny i uporządkowany rytm dnia, w którym bardzo skrupulatnie przestrzega się godzin karmienia, czy spoczynku.

Podkreślane przez P. K. zarzuty kierowane w stronę obwinionej, powtórzone, również przez świadków M. K. (2) oraz M. P. (1), iż A. B. nie dokłada wszelkich starań, aby psy były jak najmniej uciążliwe, ponieważ głośno szczekają i hałasują, w konsekwencji czego w znaczący sposób zakłócają świadkowi spokój domowy, przez co nie może on w należyty sposób odpocząć po pracy, należy uznać za bezpodstawne.

W ocenie Sądu na kanwie niniejszej sprawy nie sposób przyjąć, że szczekanie psów stanowi następstwo sprawowania wadliwej opieki nad nimi. Wskazać należy iż, dźwięki wydawane przez zwierzęta domowe stanowią naturalną i jednocześnie najprostszą formę ich komunikacji ze światem zewnętrznym w tym, również z ludźmi. Psy znajdujące się pod nadzorem A. B. zamieszkują w W., a więc w dużym mieście, są zatem narażone na odbiór licznych bodźców mogących zainicjować szczekanie. W tak dużej metropolii jest natężony ruch drogowy, wiele ludzi się przemieszcza, zewsząd dobiegają różne odgłosy m.in. jeżdżących samochodów, krzyków, uderzeń, bądź muzyki. Szczekanie psów

może być oznaką ich radości, zaniepokojenia czy strachu. Należy, jasno podkreślić, że sąsiedztwo zwierząt, nawet przy sprawowaniu należytej opieki nad nimi, niesie za sobą konieczność zaakceptowania faktu, iż mogą one być bardzo często prowodyrami licznych i nie zawsze przyjemnych odgłosów, hałasów o każdej porze w dnia, jak i nocy.

W przedmiotowej sprawie brak jest de facto dowodów świadczących o sprawstwie i winie obwinionej. Niekwestionowany jest fakt, że A. B. w należyty sposób sprawuje opiekę nad psami, zaspokajając wszelkie ich potrzeby. Należy także, wskazać, że P. K. jest jedyną osobą zamieszkującą budynek wieloosobowy, która notorycznie uskarża się na rzekomo uciążliwe sąsiedztwo hałasujących zwierząt. W tych okolicznościach w ocenie Sądu jedynym słusznym rozstrzygnięciem w sprawie było uniewinnienie obwinionej w od popełnienia zarzucanego jej czynu. Biorąc pod uwagę obecnie obowiązujące przepisy koszty postępowania należało przyjąć na rachunek Skarbu Państwa.